

MIA LAND

Tot ziens!

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Waar is Niki gebleven? Je kunt haar ook geen seconde uit het oog verliezen!’ Celina keek speurend de aankomsthal in Heraklion rond. ‘Ze is het vliegtuig toch wel uit gekomen?’

‘Echt wel,’ zei Maaike, die ook zoekend rondkeek. ‘Ze zat naast me in de bus hiernaartoe.’

‘De koffers zijn er,’ riep Sonja opgetogen. ‘Kom, joh!’

‘Oké, maar waar is Niki?’

Sonja schoot in de lach. ‘Die staat daar-ginds.’ Ze wees in de verte, waar Celina haar inderdaad zag staan.

‘Het zal niet waar wezen,’ verzuchtte Maaike. ‘Is ze nou echt zo wanhopig dat ze zich meteen op de eerste de beste Griek moet werpen?’

‘De eerste is-ie wel, maar of-ie ook de beste is?’ Sonja schaterde. ‘Niki!’ riep ze door de grote ruimte heen. ‘De koffers zijn er!’

Niki hoorde het, maar maakte een beweging met haar hand dat ze niet gestoord wilde worden.

‘Poeh,’ zei Celina, ‘als ze maar niet denkt dat wij met haar tas gaan lopen sjouwen.’

‘Kom nou,’ maande Sonja hen ongeduldig aan. ‘Ik wil naar ons appartement.’

Celina en Maaike liepen achter Sonja aan naar de band waarop de tassen en koffers al ronddraaiden. Hun vriendinnen Femke, Maud en Inge stonden al vooraan. ‘Nog niets gezien,’ zei Maud, terwijl ze de koffers zorgvuldig in de gaten hield. ‘Spannend, hè? Ik ben zo benieuwd hoe onze kamers eruitzien.’

‘Je hebt ze toch op internet al gezien?’ zei Inge verbaasd.

‘Ja, op internet, maar in het echt is het altijd anders.’

‘We moeten zeker nog een uur rijden voor we er zijn,’ zei Celina. ‘Malia is nog een heel eind.’

‘Dat weet ik ook, maar ik vind het toch spannend,’ zei Maud met haar ogen gericht op de bagage. ‘Kijk, dat is mijn tas!’ Opgetogen liep ze een eindje om de band heen, haar tas tegemoet. Ze zwaaide hem eraf en stak haar hand op. ‘Ik ben vast buiten. Kreta! *Here I come!*’

De anderen keken haar lachend na. Celina voelde een por in haar zij. ‘Dat is jouw tas toch?’ vroeg Femke.

‘Je hebt gelijk. Naast de jouwe!’

De twee jonge vrouwen grepen hun tassen en liepen samen naar de uitgang. Ze hadden duidelijk zin in deze tiendaagse vakantie op Kreta, maar toch hadden ze moeite gehad zich van thuis los te rukken. Ze waren zo druk met hun eigen beautysalon die over een maand open zou gaan, dat ze haast niet weg hadden gewild. Maar toen ze het gebouw uit kwamen en de hete, stralende zon op hun huid voelden, keken ze elkaar lachend aan. ‘Heerlijk,’ vond Femke. ‘Goed dat we toch gegaan zijn.’

‘Hierheen!’ riep Maud zwaaiend met haar hand. ‘We moeten hier zijn!’

Celina en Femke liepen op haar af. Ze stond naast een vrouw in uniform. ‘Naar Malia?’ vroeg die.

‘Yep,’ zei Celina.

De vrouw keek op de lijst en tekende hen af. ‘Zet de tassen maar bij die bus. De chauffeur doet ze er zo wel in. Komt de rest al?’

‘Daar zijn ze,’ zei Maud, toen ze Maaïke, Inge en Sonja aan zag komen.

‘Maar waar blijft Niki?’ vroeg Celina hoofdschuddend.

‘Die staat nog bij die Griek. Ik heb haar geroepen, maar ze glimlachte alleen maar naar

me.'

'En wij maar wachten!'

'Kom,' drong Maud aan, 'wij stappen vast in. Kunnen we mooi de achterste bank in beslag nemen.'

Dat leek een goed idee en de zes meiden drongen zich haast tegelijk door de smalle ingang naar binnen. Ze renden door de bus, waar al een paar passagiers zaten en lieten zich lachend op de achterste bank vallen. 'Oeps, dat is wat krap,' vond Maaïke. Ze ging een bank ervoor zitten. 'Kan Niki hier wel,' zei ze, terwijl ze op de lege plaats naast zich sloeg.

'Als ze nog komt. Wat een rare meid!' vond Sonja.

'Moet jij zeggen. Alsof jij nooit flirt.'

Sonja kleurde, maar moest toegeven dat ze daar ook goed in was. 'Alleen doe ik het niet op zulke onmogelijke momenten.'

De bus stroomde vol met vakantiegangers.

'Moeten die allemaal naar Malia?' vroeg Maud verbaasd.

'Welnee, de helft stapt ergens anders uit. Net als toen, in Spanje,' zei Maaïke.

De reisleidster stapte in, telde de hoofden en keek geërgerd naar buiten.

‘Ze mist Niki,’ fluisterde Sonja giechelend.

‘Daar komt ze!’ riep Maud, die meteen op het raampje begon te tikken.

Niki hoorde het en rende naar de bus. ‘Net op tijd, toch?’ zei ze met een onschuldige glimlach.

‘Als jij Niki bent?’

‘Helemaal!’

‘Zet je je koffer even...’

‘Mijn koffer? Die is toch zeker allang ingeladen,’ zei Niki terwijl ze haar blik door de bus liet gaan. Maar ze zag alleen maar hoofdschuddende meiden achterin.

‘Super!’ riep ze uit. ‘Zit ik gratis kaartjes voor de discotheek te versieren, moet ik zelf mijn koffer nog ophalen.’ Ze sprong de bus uit en rende het gebouw in, waar ze werd tegengehouden door iemand in uniform. ‘*My bag,*’ zei ze, ‘*I forgot my bag.*’ Maar zo gemakkelijk ging dat niet. Ze moest haar paspoort laten zien en vertellen hoe haar tas eruitzag. Nog een geluk dat ze haar naam en de plaats van bestemming aan de tas gehangen had. Zo geloofden ze tenminste dat het echt haar tas was.

‘*Efgariesto!*’ zei ze stralend, bedankt! Ze was blij dat ze thuis een paar woordjes Grieks

had geleerd. Ze greep het handvat van haar tas beet en rende met de tas rijdend achter zich aan het gebouw weer uit. De buschauffeur wierp haar een geïrriteerde blik toe, maar Niki bleef stralen. Het was immers vakantie en de zon scheen volop. Niets of niemand kon haar bui verpesten. Ze sprong de bus in, negeerde de boze blik van de reisleidster en de andere passagiers en liet zich naast Maaïke op de bank vallen. ‘We kunnen,’ zei ze lachend.

‘Eindelijk,’ zei Maud.

‘Meid, als je ziet naar wat voor discotheek we vanavond gaan, zul je me eeuwig dankbaar blijven. Zagen jullie die Griek met wie ik in gesprek was? Kostas heet hij en hij is de eigenaar van de grootste discotheek van Malia en omgeving en wij mogen er vanavond gratis in. Heb ik dat niet prachtig voor elkaar gebokst?’

‘Wie zegt dat we vanavond naar een discotheek willen?’ vroeg Inge.

‘Ik!’ jubelde Niki. ‘Vonden jullie ’m geen lekker ding dan? Precies zo’n Griekse adonis waar ik al jaren van droom.’

‘Ik dacht dat je met ons uit was, geen mannen, toch? Anders had ik Luc wel meegenomen!’ zei Maaïke.

‘Joh, aan Luc zit je de rest van je leven vast als je over twee maanden getrouwd bent. Dit is ongeveer je laatste kans om nog eens goed om je heen te kijken, en zeg nou zelf: Grieken zijn mooi,’ vond Niki.

Maaike schoot in de lach. ‘Toch is er niet een zo lief en geweldig als Luc!’

‘Boeh!’ riepen de andere meiden in koor.

Maaike kleurde en draaide snel haar hoofd weg. Het was nu eenmaal zo. Ze ging nu al zo lang met Luc dat ze het gevoel had hem van binnen en vanbuiten te kennen en hij was gewoon de heerlijkste man voor haar! Ze was echter de eerste van hun groep die ging trouwen en zich echt ging vastleggen. Soms hadden de anderen het daar nog wat moeilijk mee. Maar Maaike was er gewoon aan toe. Niet omdat ze al bijna zesentwintig was, maar omdat ze ongelooflijk veel van Luc hield.

‘Heb ik wat verkeerd gezegd?’ vroeg Niki. ‘Je zegt helemaal niets meer.’

Maaike glimlachte. ‘Ik kijk naar de zee. Wat is die weer mooi. Zo schitterend blauw met die zon erop.’

Niki vergat even waar ze het over gehad hadden en keek ook naar buiten. ‘Je hebt gelijk. Echt prachtig. En wat rijden we hoog! Ik

wist niet dat Kreta zo heuvelachtig was. Moet je die schitterende baai daar zien!’

Ze vielen allemaal stil vanwege het prachtige uitzicht, maar Maud verbrak de stilte. ‘Ik kan gewoon niet wachten tot ik het water in kan. Ik heb een nieuwe bikini, die wil ik showen! O!’ Geschrokken sloeg ze een hand voor haar mond.

‘Wat is er?’ vroeg Sonja.

‘Vergeten!’ Ze greep haar mobiele telefoon en toetste snel een sms’je in. ‘Even de family op de hoogte brengen dat ik veilig geland ben. Mijn moeder is altijd in alle staten als er iemand van ons vliegt. Dat had ik meteen moeten doen. Nu is ze natuurlijk over de rooie.’

‘Je vliegt toch zeker niet in zeven wolken tegelijk,’ grapte Niki.

‘Hèhè, daar gaat het niet om,’ bromde Maud. ‘Ze heeft gewoon angst voor vliegen en denkt dat elk toestel de wolken uit dendert. Zo, dat is voor elkaar. Die belofte heb ik dan toch nog ingelost.’ Lachend stak ze haar mobiele telefoon weer in haar rugtasje. ‘Moet jij niet even berichten dat je er bent?’ vroeg ze aan Maaïke.

‘Dat kan straks wel. Ik wil nu van het uitzicht genieten.’

De bus remde af en hield stil voor een groot hotel. De reisleidster riep de naam van het hotel om en de eerste passagiers verlieten de bus.

‘Ik ben zo benieuwd hoe onze appartementen eruitzi... Wat nou dan?’ Met een groot vraagteken op haar gezicht haalde Maud haar telefoontje weer tevoorschijn. ‘Een sms’je van mijn moeder?’ Terwijl ze de tekst las, sloeg ze haar hand voor haar mond. ‘Nee!’ riep ze uit. ‘Dat kan niet waar zijn! Dat is niet mogelijk!’ Haar ogen keken paniekerig van de een naar de ander, maar toen las ze de tekst opnieuw. ‘Wat een ramp!’ riep ze uit. ‘Wat moet ik nou?’ Met een hulpeloos gebaar liet ze de telefoon op haar schoot vallen en keek ze verward naar haar vriendinnen.

‘Wat is er?’ vroeg Sonja geschrokken. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ja, wie ligt er in het ziekenhuis?’ vroeg Nikki.

‘Of is het nog erger?’ vroeg Inge. ‘Maud, zeg eens wat!’

‘Nou...’ begon ze aarzelend, maar stampte vervolgens van boosheid met haar ene voet op de vloer. ‘Sjampie! Ik heb mijn nieuwe bikini thuis laten liggen, sms’t m’n moeder me. Ik